

ШКОЛА МАЧЕВАЊА
"СВЕТИ ЂОРЂЕ"

www.macevanje.org

Dvoručna sablja ("katana") i jednoiporučni mač ("bastard")

Svima je poznata već legendarna, skoro mitska, veština i uvežbanost japanskih mačevalaca - samuraja. Kad govorim o mačevanju samuraja ne mislim na moderni **kendo** koji je istočna paralela **sportskom zapadnom** mačevanju već na izvorno klasično borbeno mačevanje koje su koristili japanski ratnici. To mačevanje po svojoj taktici i tehnici se razlikuje od svoje sportske modifikacije - **kenda** i to isto onoliko koliko se razlikuje moderno evropsko sportsko mačevanje od izvornog, klasičnog mačevanja pravim rapirom, sabljom, jednoiporučnim ili dvoručnim mačevima.

Niko naoružan katanom ne bi je koristio na način kao što mačuju današnji kendisti sa bambusovim štapovima (izuzev ako je suicidan) kao što niko naoružan rapirom ili pravom sabljom se ne bi borio na način kao što to danas čine

savremeni evropski sportski mačevaoci sa sportskim mačevima (takođe izuzev ako nije suicidan).

Vrhunska tehnička uvežbanost i psihofizička spremnost samuraja u mačevanju je bila oduvek nesporna i tradicija takve obuke ratnika mačem očuvala se ponegde čak i danas. Navedeni nivo veštine mačevanja imao je pandan u evropskom mačevanju retko i to samo kao individualni uzuzetak ponegde a najviše u periodu 15-16 vek. **Otkud ta razlika?**

1. Odnos prema mačevanju (kao i prema svemu drugom) na Zapadu i Istoku nije isti. Dok je na Zapadu mačevanje **po pravilu** shvatano profano, praktično i pragmatično - kao veština za napad i odbranu a retko kao sredstvo individualnog telesnog i duhovnog samousavršavanja, i ti tek od perioda nestajanja mačevanja kao bojeve veštine, na istoku je drugačije.

Naime, samuraji su mačevanje uvek, čak i u periodima ratova – kad se na ovu veštinu gledalo više pragmatično, manje ili više doživljavali paralelno i kao sredstvo telesnog i duhovnog samousavršavanja, a u periodima bez ratova i dominantno u tom svetlu.

Ova razlika potiče od suprotnih puteva prilaženju životu, pa i veštini mačevanja na Zapadu i Istoku. Na Istoku se akcenat daje radu na mačevaocu (čovjek je ono najvažnije za postizanje majstorstva u borilačkoj veštini), na Zapadu se akcenat daje radu na tehnici - usavršavanju samih sredstava borbe i načina njihove upotrebe, dakle kroz ono što je izvorno obuhvaćeno grčkom reči "tehne" (kakva su sredstva koja se koriste i kako se njima rukuje u borbi je najvažnije za postizanje majstorstva u borilačkoj veštini).

Dakle, dok se na Istoku primarno polazi od toga ko je i kakav je čovek koji treba da se bavi mačevanjem na Zapadu se primarno polazi od toga pomoću čega će se i kakvom tehnikom baviti čovek koji treba da mačuje.

Iz navedenog razloga je zapadni mačevalac učeći mačevanje odmah vežbao s mačem ne baveći se previše sobom (izuzev u meri potrebnoj za svrhu taktike), dok je istočni mačevalac prvo godinama radio na sopstvenom duhovnom i telesnom samousavršavanju kako bi se dokazao dorašlim za vežbanje mačem. Otud i velika razlika u samodisciplini i pristupu veštini koja na Istoku seže često do nivoa fanatizovanosti dok na Zapadu ona nije išla dalje od tehničke virtuoznosti.

Mačevalaca koji bi se bavili mačevanjem u *istočnom duhu* i svoj život posvetili ovoj veštini ne samo zbog njene praktične korisnosti za borbu već i zbog telesnog, duhovnog i duševnog samousavršavanje i kultivacije dovodeći je do umetnosti i obreda, na pragmatičnom Zapadu je bilo zanemarljivo malo.

Iz navedenog razloga mačevanje na Istoku nije bilo deo života već način života mačevaoca u celini, sastavni deo zen filozofije, delimično i etičko-religijski pogled koji je upražnjavan gotovo od jutra do mraka. Na Zapadu se, međutim, mačevanje uglavnom gledalo (uz pojedine kraće istorijske periode kao izuzetke) kao **praktična i pragmatična** borbena veština koja čini samo deo života. Tako je tipično da Evropljanin upiše školu mačevanja i uči upotrebu mača na kraćem kursu od par dana kako bi ce spremio za dvoboj na koji je nenadano izazvan.

2. Odnos prema maču. Dok se na Zapadu mač uglavnom posmatra samo kao oružje na Istoku je ono skoro sveta stvar i predmet kultnog obožavanja. Na Zapadu se jedan mač nosio i posedovao dok se nije naišlo na drugi mač koji je bio savremeniji, praktičniji ili zgodniji za nošenje i borbu kada bi ga vlasnik očas zamenio. Naslednici najčešće nisu koristila mačeve svojih predaka jer su i sami preci za života promenili više mačeva. Dokaz za "nevernost" zapadnjaka svojim mačevima (izuzetak su veliki junaci sa svojim "čudesnim" mačevima u vreme romantičnog viteza ali koji bi se mogli nabrojati na prstima dve ruke) je evolucija evropskog mača u mnoštvo tipova i oblika kroz koje se prilagođavao raznim okolnostima i transformaciji zaštitne opreme. Evropski mač,

naime, svojom formom nikad nije dostigao ni približno ideal savršenog i gotovo nepromenljivog uzora kao što je to slučaj sa japanskim mačem.

Iz tog razloga mačevaoci Zapada koriste i nose svoj mač ali ne žive i ne srastaju sa njim kao mačevaoci Istoka. Zapadnjaku njegov mač može biti od vrednosti i značaja kao umetničko delo ili materijalna retkost ali retko za njega postaje predmet obožavanja ili fetiša, i to samo kod heroja koji su svojim mačevima pridavali čudesna i čarobna svojstva i u skladu sa time im davali lična imena. I dok je za japanskog mačevaoca mač kao muzički instrument za muzičara - njegova jedina veza sa svetom veštine koja ga usavršava i transcendirira - dakle njegova ljubav, za zapadnjaka mač je najčešće samo praktična alatka (često cenjena zbog lepote i vrednosti izrade) ali uvek profana a ne sveta i u najboljem slučaju njegova ljubavnica.

U Evropi se, dakle, tokom istorije po formi neprestano menjao tip mača i dok je Zapad imao ukus koji teži estetskom pluralizmu - "lepota mača je u mnoštvu raznih formi lepih mačeva", Istok je imao ukus koji je težio lepoti jedne savršene forme koju je postigao u sečivu katane. Iz navedenog razloga zapadni mačevaoci nikad nisu mogli da se potpuno posvete jednom tipu mača stotinama godina i u toj meri specijalizuju i usavrše njegovu upotrebu kao što su to uspjeli Japanci sa katanom, koja se po formi nije **suštinski** menjala od svog nastanka.

3. Mač. Ovde neću govoriti o kvalitetu čelika već dizajnu i tehničkim osobinama. Na dizajn japanskog mača "katane" - dvoručne sablje, predmeta nesporne lepote i elegancije - gotovo arhetipske, uticalo je više elemenata i svi su oni doprineli stvaranju forme ovog oružja, a koja je u velikoj meri uticala ne samo na tehniku njegovog korištenja već i na majstorstvo japanskih mačevalaca.

a) Forma japanske dvoručne sablje je u skladu sa opštim duhom dizajna Dalekog istoka, a koji se zasniva na jednostavnosti, čistoti i minimalizmu. Tako dok su sobe zapadnog čoveka ispunjene ormanima, policama, stolovima, stolicama, krevetima, predmetima... životni prostor izvornog čoveka Istoka je prazan i sa pokretnim paravanima i pokućstvom koje je minijaturno i lako prenosivo. Suština izloženog dizajna je da **ne dominiraju predmeti nad čovekom već da čovek dominira nad prostorom u kome živi i predmetima koji se u njemu nalaze.** Ta istočna okrenutost unutrašnjem je za posledicu imala u svemu i spoljašnji minimalizam jer kako jedna izreka kaže: "Što si prazniji u sebi više ti je potrebno oko tebe".

Izloženi duh Istoka se reflektuje i na tehniku upotrebe mača koja je jednostavna, minimalistička i zasnovana u najvećoj meri na izmicanju, eskiviranju i sečenjima u prolazu zbog čega je katana dvoručna sablja, a sve sablje su prvenstveno sekuće oružje prilagođeno borbi u pokretu i prolazu.

b) Težina japanske dvoručne sablje varira u zavisnosti od dužine između 1 и 1,6 kilograma. Njen evropski pandan, dakle, nije ni rapir (1-1,3 килограма) jer se drži samo jednom rukom ni dvoručni mač (koji je znatno teži od katane i ima u proseku od 1,7-3,3 килограма). Katani najbliži evropski mač je jednoiporučni mač - "bastard" čija težina se kreće prosečno od 1,2-1,7 kilograma, dakle, lakši modeli ovog mača.

Zato što su dalekoistočni narodi niže i slabije telesne građe (zbog čega i gaje dugu tradiciju veština telesne borbe uz upotrebu nogu kako bi mogli savladati fizički krupnije i jače protivnike) njihovi mačevi su morali biti lakši nego zapadni (prosečno od 900 do 1200 grama. I dok su japanci katanu koristili sa obe ruke (iz celog tela) kako bi bolje kontrolisali kretanje njenog sečiva i nanosili što dublje zaseke, evropljani su svoj jednoiporučni mač ("bastard") držali sa obe ruke da bi njegovom težinom lakše снагом razbili teški oklop.

c) Da bi katana ostala lagana ona nije smela imati kontrateg (jabuku). Naime, ukoliko bi se izbalansirala kao "bastard" morala bi imati jabuku koja bi joj povećala ukupnu težinu za bar 0,3 kilograma, a što je neprihvatljivo

teško za istočnu konstituciju mačevalaca i pokretljivost mača koju zahteva tehnika njene upotrebe.

No, pošto katana nema kontrateg ona je u izvesnoj meri debalansirana (pomeren je centar mase sečiva prema njegovom vrhu) pa njeno sečivo prilikom zamaha ima veći moment inercije nego sečivo evropskog mača čime je povećana njena moć sečenja, a što je od značaja s obzirom na oklop koji su koristili samuraji.

Balans kod japanske dvoručne sablje je više pomeren prema vrhu sečiva nego kod jednoiporučnog evropskog mača

S druge strane sečivo katane je jednooštrično tj. ima i tupu (telućnu) stranu a sva sečiva ovog tipa (kod evropljana su to sablje, spadroni i paloši) jer im težište nije na osi sečiva već na strani sečiva suprotnoj od oštrice imaju (slično satari) veću moć zasecanja.

Iz svih navedenih razloga japanska dvoručna sablja, iako lakša, je sa istom ili čak i većom moći zasecanja od evropskog jednoiporučnog mača pa i zbog toga pretežno namenjena za seču za razliku od "bastarda" sa kojim se može podjednako prosečno dobro i seći i bosti.

No, **debalansiranost težišta** katane s druge strane utiče na komplikovanije upravljanje ovim mačem jer je njega zbog većeg momenta inercije teže kontrolisati nakon zamaha za razliku zapadnih jednoiporučnih mačeva koji su tako izbalansirani da i kao znatno teži i duži su lakši za upravljanje i manipulaciju - "rade sami".

Ovde smo stigli i do srži razjašnjenja pitanja koje je postavljeno na početku - majstorske uvežbanosti samuraja. Naime, mač koji je suviše lagan za dobro sečenje (mana) pa se mora držati sa dve ruke radi jačeg udarca (kompenzacija mane) je i dodatno debalansiran (mana) što će mu povećati moć sečenja (kompenzacija mane) ali što će se kompenzovati veštinom i uvežbanošću mačevaoca.

Dakle, **debalansiranost** katane zahteva značajno tehničko umeće i dosta vežbe kako bi se ovaj mač mogao kontrolisati tj. njime se moglo efikasno, precizno i raznovrsno seći (ređe bosti). Svako sečenje katanom u tom smislu traži posebno uvežbavanje tehnike izmaha i zamaha kao i kontrole inercije - zaustavljanja sečiva prilikom kretanja. Takav mač traži od mačevaoca više rada, zalaganja i vežbanja pa je otuda i samuraj našavši se pred zahtevnijim zadatkom morao biti čvrste volje, sa više vrednoće, istrajnosti, vere i posvećenja u vežbi.

Evropski jednoiporučni mač je, nasuprot tome, tako izbalansiran da se njegovo sečivo može lako kontrolisati prilikom sečenja i boda pa se prosečan nivo rukovanja njime postizao uz relativno male napore. Otud, jer "mač radi sam", mačevalac sa takvim mačem je lenj za dodatni rad i posvećenje veštini kao i nezainteresovan za veće i dublje samousavršavanje.

Uticaj stila mačevanja

Sam odnos samuraja prema njegovom maču podrazumeva primarno pažnju i čuvanje vrednog i retkog sečiva, a do stava da je oštećenje mača u borbi znak nesposobnosti i neveštine mačevaoca. Iz tog razloga **ideal** borbe je da mač ne služi za mačevanje (borbu mača protiv mača tj. blokove i udarce sečivom po sečivu) već za borbu mača protiv tela - nanošenje pogotka kada se pokretom tela ("mačevanjem telom") protivnik pobedio i potrebno je još samo to krunisati završnim sečenjem ili bodom. Vrhunac tog ideala je tehnika "iai" u kojoj se sečenje izvodi u sklopu samog potezanja mača iz korica.

Osnovna taktika takve borbe je **u napadu svojim mačem biti tamo gde je protivnikovo telo a u odbrani biti tamo gde protivnikovog mača nema**. Na to ukazuje i činjenica da katana ima veoma skroman rukobran a jedno od osnovnih načela mačarstva je da **obim zaštite šake rukobranom raste proporcionalno sa porastom tehničke upotrebe sečiva mača protiv mača**.

Dakle, samuraj protivnikov napad izbegava prvo telom (eskivaža) pa tek nakon toga uzvraća napadom, ili se na napad izvodi kontranapad uz istovremeno eskiviranje. Treća varijanta je napad u pripremu napada protivnika. Varke sečivom se po pravilu izvode uz eskivažu u finalnom pogotku. Vezne radnje mačem kao što su hvatanja, vođenja, bacanja i opozicioniranja se koriste. Ukoliko je potrebno izvoditi blokove sečivom tada se koriste prvenstveno telućne odbrane i skretne odbrane listom sečiva (blok "brisač") a manje propusne odbrane. Puni blokovi sečivom se izvode isključivo prinudno i izbegavaju maksimalno.

Izloženi način mačevanja je japanske mačevaoce stavljao oduvek pred najteže zadatke okretnosti i veštine a te veće prepreke su stvarale nužno i veće majstore.

S druge strane tehnika borbe evropskim "bastardom", jer se potrošno sečivo mača tretira kao obična alatka za borbu oko pukog spasa glave ili grabeža imovine a bez ikakvih dodatnih stremljenja umetnosti veštine, se zasniva prvenstveno na kontaktnom stilu mačevanja (mač-mač) koji je pre svega lakši i **bezbedniji** dok je borba prostorom (izmicanje i eskiviranje do otvaranja protivnika za direktan udar ili ubod) sekundarna. Iz tog razloga je mačevanje zapadnim jednoiporučnim mačem, koji se koristio u vreme kad i katana, ali u podjednako meri za bod i sečenje, bilo manje zahtevno za učenje i uvežbavanje pa i mačevaoci nisu dostizali nivo veštine istočnih kolega. Ovde, dakle, vidimo kako dobar mač stvara lošeg mačevaoca jer "najbolji uslovi su uvek loši uslovi" pošto samo prepreke stvaraju pravu inspiraciju za angažovanje.

Uticaj čelika

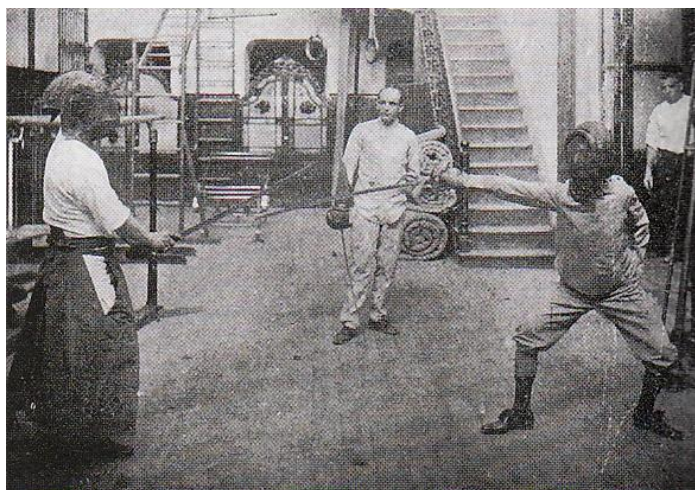
Katana kao blago zakrivljena sablja se izrađuje tek od perioda kad je u IX veku došlo do osamostaljenja Japana koji je do tada bio pod uticajem kineske i koreanske kulture pa i njihove umetnosti, pisma, religije, tehnike, oružja, pa i mačeva. Tada su se počeli izrađivati čelični mačevi tehnikom višeslojnog kovanja čija će tehnologija dostići umetnički vrhunac u Japanu krajem srednjeg veka. S tim u vezi ovde treba podsetiti da su na tlu Evrope u Halštatu Kelti 1500 godina ranije kovali gvozdene mačeve a Rimljani 500 godina nakon njih čelične i kratko nakon toga kaljeno-čelične mačeva od kojih su mnogi bili izrađivani tehnikom **višeslojnog kovanja**.

Dakle, japanska tehnologija izrade sečiva za sablju nije unikatna. Na Bliskom istoku su u isto vreme izrađivana sečiva po »sendvič« tehnologiji. Takođe, čuvane damaske sablje su se pravile uvrtnjem listova metala različite tvrdoće tako da se dobijala pređa slična debelom konopcu koji se zatim kovao u sečivo. Na ovaj način se dobijao ne samo kvalitetan čelik već i neobična tekstura. U Zapadnoj Evropi su i Vikinzi kovali svoje mačeve po tehnologiji slojevanja.

Međutim, ono po čemu su mačevi Japana bez premca je sigurno upornost u izradi i broju slojeva tj. uzastopnih kovanja i »varenja« ovih slojeva. Dakle,

kovanje dovedeno do **umetnosti**. U tom smislu mačevi koji su po kvalitetu izrade čelika (tvrdoća za hirurške noževne) u Japanu gotovo bili standard proizvodnje, na Bliskom istoku i u Evropi su se izrađivali samo kao **izuzetni** primerci za posebne nosioce. Razlog je bio jednostavan: kultura zapadnih prostora nije mačevima u tolikoj meri pridavala fetišiziran karakter i oni su više korišteni i shvatani kao praktično, upotrebno i potrošno sredstvo borbe a ne kao deo kulta, kulture i filosofije.

Postavlja se često pitanje može li rapir u pariranju izdržati udarac katane bez loma. Ne može izdržati. On bi pukao ne samo zbog tanjeg sečiva već i zbog lošijeg kvaliteta sečiva. Na Zapadu je, naime, većina mačeva pravljena od čelika prosečnog kvaliteta, zanatski a kasnije industrijski s obzirom da su mačevi zbog same tehnike koja podrazumeva pariranje, smatrani jeftinim potrošnim materijalom. Na Istoku to nije slučaj. Tamo je svaki mač, pa i prosečan (do vremena industrijske proizvodnje mačeva), bio stvar prestiža u umetnosti kovanja pa i njegov kvalitet odličan. Udarac japanskog mača može izdržati jednoručni viteški mač i svi mačevi tipa "spata" kao i bilo koji "bastard" i dvoručni mač. Ali takvih udaraca po sečivu uglavnom ne bi ni bilo - bar što se tiče japanskog mačevaoca.

Dvoručna sablja protiv jednoručne sablje, kurtoazna borba iz šezdesetih godina 20. veka

Duel

Ravnopravni protivnik japanskom maču može biti samo evropski "bastard". On seče kao i "katana" (doduše nešto manje efikasno) ali zato može efikasnije bosti. S druge strane "bastard" je teži ali njegova manja pokretljivost je kompenzovana njegovim dobrim balansom tako da je podjednako pokretljiv kao i "katana", ali i zbog veće težine nešto je zamorniji za dužu borbu. Takođe, oba mačevaoca koriste u borbi iste korake nelinearnog kretanja, veoma sličan gard i mač drže gotovo na isti način. Glavni problem za zapadnog mačevaoca, međutim, nalazi se u tome što je iz svih ranije izloženih razloga njegov protivnik najčešće bolje verziran jer se na drugačiji način i sa drugačijim duhom, motivom i posvećenjem bavio veštinom. No, ovde treba dodati i jedan faktor na stranu "bastarda". Zapadni mačevalac ima jednu veoma važnu prednost a ona je u tome što on pored borbe telom (kretanje, izmicanje i eskiviranje), koju koriste oba mačevaoca, se ne ustručava (čak potencira) mačevanje (blokove mačem i dejstva mačem na mač) a što u velikoj meri ne prija njegovom protivniku čija je koncepcija borbe sasvim suprotna. Dakle, u opštem smislu ishod borbe je neizvestan i veoma izjednačen pa u konkretnom smislu pobjednik zavisi samo od

toga koji je mačevalac izvežbaniji u veštini kretanja i spretniji u korišćenju potencijala svoga mača.

Kada je reč o sudaru "katane" sa jednoručnim mačevima (rapir, viteški mač) situacija i taktika borbe je gotovo identična situaciji borbe između navedenih mačeva sa jednioporučnim mačem "bastardom". No, ona je za jednoručne mačeva oće utoliko komplikovanija ukoliko je japanska sablja lakša i japanski mačevalac uvežbaniji. Iz tih razloga je teorijski gledano prednost na njegovoj strani.

Kako je pobedio rapirista?

Na proslavi hiljadugodišnjice Ugarske monarhije, 1896. godine u Beču je održan prijateljski susret (kurtoazna borba) sa obloženim mačevima između grofa Santelija (koji je predvodio gardiste bečkog dvora) i glavnog samuraja (ime nepoznato) iz pratnje japanskog cara koji je bio jedna od zvanica. Razlika je bila čak više desetina pogodaka na prema jedan, za Santelija.

Razlozi pobjede su bili taktičke i kulturološke prirode i nalazili su se u lukavijem vođenju borbe od strane Santelija. Naime, jednoručno mačevanje ima izvesne prednosti (kao i mane) u odnosu na dvoručno. Ukoliko se te prednosti (veća pokretljivost mača) znaju iskoristiti a mane kompenzovati tada mačevalac iako je u slabijoj poziciji može pobediti. Rapir se primarno koristi za bod a "katana" za sečenje. S druge strane lakše je i brže najkraćim - pravolinijskim putem naneti ubod nego najdužim, lučnim naneti posekotinu. Takođe, da bi se nanela posekotina potreban je izmah a tada se telo otvara za protivnički bod. Ovome treba dodati još da zapadni mačevalac tog vremena u akciju stupa uvek znatno opreznije nego istočni pa je (što je bio osnovni stil i duh mačevanja na zapadu u 19. veku) u napadu prvo zainteresovan za bezbedno "ziheraško" ranjavanje sa daljine "bockanjima" u ruke dok njegov japanski protivnik (gajen u duhu kodeksa neustrašivosti) tako nešto smatra bednim i kukavičkim pa teži da borbu okonča samo jednim jedinim savršenim sečenjem.

Dakle, pobjeda nije bila toliko posledica vrsnosti rapira i zapadnog mačevanja koliko promućurnosti, bistrine ili iskustva sa sabljašima samog grofa Santelija. Tome je doprinela očito o sreća da njegov japanski protivnik nije uspeo dovoljno dobro da se snađe i prilagodi svoju taktiku borbe njegovog tehničari borbe. No, smatram da je japanski mačevalac (koji je nesumnjivo bio i vešt i iskusan borac) više stradao iz etičko-kulturoloških nego mačevalačkih razloga. Naime, dok Zapad mahijavelistički preferira efikasnost i pragmatizam u borbi (kao i u svemu drugom) sa ciljem pobjede na bilo koji način i pod svim uslovima (da i dete s pištoljem može ubiti viteza na konju) ne oslanjajući se previše na čoveka i njegovu veštinu već na sredstva i metode borbe u Japanu je pristup bio suprotan. Tako je od istočnog mačevaoca generacijama traženo da borbu vodi ne samo pukom tehnikom već i u okviru određenih kodeksa i kulturoloških vrednosti. Zbog toga je pobjedom smatran samo ishod borbe koji je izvojevan srčanošću, odanošću, čašću, herojstvom, ponašanjem, ceremonijom, ritualom, estetikom..., u protivnom pobjeda je bacala samo ljagu na pobjednika i izazivala je gađenje nad njegovim "uspehom". U tom smislu sve može biti praktično, efikasno i korisno ali ujedno bedno, odvratno, ružno i tužno.

U kojoj meri su u Japanu kodeksi borbe bili suprotni zapadnim prakticističkim govori i podatak da je gotovo do 17. veka na mnogim mestima bila zabranjena upotreba vatrenog oružja pošto se smatralo da je veće zlo i sramota pobediti vatrenim oružjem nego biti poražen od strane majstora veštine.

Ishod borbe na bečkom dvoru 1896. godine je, dakle, bio više posledica sudara dve etike od kojih je jedna srednjevekovna, tradicionalna i moralno zahtevna a druga minimalistička, prazna i mehanički pragmatična.

Istočna ili zapadna tehnika mačevanja

Laici često postavljaju pitanje: koje je mačevanje efikasnije – istočno ili zapadno? Ali kad se postavlja bilo koje pitanje, ukoliko se želi dobiti smislen odgovor koji nešto kazuje, i ono samo treba biti postavljeno smisleno. Sa kojom vrstom zapadnog mačevanja i kojom vrstom zapadnih mačeva se poredi istočno mačevanje? Ima tipova mačeva koji se uopšte ne mogu porediti jer su namenjeni specijalizovano za druge stvari u odnosu na "katanu" a u čemu su, kad se koriste bolji ali ako se sukobe sa njom imaju male izgleda. Zamislite sudar rimskog legionara sa štitom u levoj ruci i gladijusom u desnoj nasuprot dvoručne sablje ili sudar te iste sablje sa dvorskim mačevaocem 18. veka naoružanog malim dvorskim mačem (špadom).

Kad je, dakle, reč o tipovima oružja daju se porediti tehnike mačevanja dvoručnom sabljom sa tehnikom mačevanja jednoipo ručnim mačem 13-14. veka. Najverovatnije da bi u ovoj borbi mačevaoci Japana imali prednost s obzirom na sveobuhvatniji, ozbiljniji i dublji pristup vežbanju mačevanja u odnosu na njihove protivnike Evrope tog perioda. Kad je pak reč o evropskim protivnicima 16. veka nemačkih i švajcarskih škola renesansnog mačevanja teškim dvoručnim mačem značajna prednost bila bi na strani Evropljana ali ne zbog uvežbanosti već karakteristika i značajno većih tehničkih mogućnosti dvoručnog mača.

**ШКОЛА МАЧЕВАЊА
"СВЕТИ ЂОРЂЕ"**

Aleksandar S., učitelj mačevanja

- * [NASLOVNA](#)
- * [GLAVNA STRANA](#)
- * [KONTAKT](#)
- * www.macevanje.org